

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE A AELS

HOTĂRÂREA CURȚII

din 21 aprilie 2021

în cauza E-2/20

Guvernul norvegian, reprezentat de Comisia de recurs în materie de imigrație (Utlendingsnemnda – UNE) v L

(Directiva 2004/38/CE – Libertatea de circulație și de ședere – Expulzare – Protecție împotriva expulzării – Amenințare reală, actuală și suficient de gravă – Motive imperative de siguranță publică – Interdicții de intrare pe teritoriu – Cereri de ridicare a interdicțiilor de intrare pe teritoriu – Schimbare efectivă – Necesitate – Proporționalitate – Drepturi fundamentale – Dreptul la viața de familie)

(2021/C 324/11)

În cauza E-2/20, Guvernul norvegian, reprezentat de Comisia de recurs în materie de imigrație (Utlendingsnemnda – UNE) v L – CERERE adresată Curții în temeiul articolului 34 din Acordul dintre statele AELS privind instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție de către Curtea de Apel Borgarting (*Borgarting lagmannsrett*) referitor la interpretarea Directivei 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, astfel cum a fost adaptată la Acordul privind Spațiul Economic European, Curtea, compusă din Páll Hreinsson, președinte, Per Christiansen și Bernd Hammermann (judecător raportor), judecători, a pronunțat la 21 aprilie 2021 o hotărâre al cărei dispozitiv prevede următoarele:

1. Interdicțiile permanente de intrare pe teritoriu nu sunt, în principiu, contrare dreptului SEE, cu condiția să îndeplinească condițiile prevăzute la articolele 27 și 28 din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora și să poată fi ridicate în conformitate cu articolul 32 din aceasta. Orice măsură de expulzare trebuie să se bazeze pe o examinare individuală. În ceea ce privește resortisanții SEE care și-au avut reședința legală pe o perioadă mai mare de 10 ani în statul-gazdă, o măsură de expulzare nu poate fi adoptată, în temeiul articolului 27 și al articolului 28 alineatul (3) din Directiva 2004/38/CE, decât din motive imperative de siguranță publică, în cazul în care conduita persoanei în cauză reprezintă o amenințare deosebit de gravă, astfel încât este necesară o măsură de expulzare pentru protecția unuia dintre interesele fundamentale ale societății, cu condiția ca această protecție să nu poată fi obținută prin mijloace mai puțin stricte, având în vedere durata șederii resortisantului SEE în statul-gazdă și, în special, consecințele negative grave pe care o astfel de măsură le poate avea pentru un resortisant al SEE și pentru membrii familiei acestuia care s-au integrat în mod real în statul-gazdă. Orice decizie de expulzare ulterioară trebuie să se limiteze la ceea ce este necesar pentru a proteja interesul fundamental pe care expulzarea urmărea să îl protejeze. Decizia de expulzare trebuie să respecte principiul proporționalității.
2. Reabilitarea socială a unui resortisant al SEE în statul în care acesta s-a integrat în mod real este în interesul societății în general. Buna conduită a persoanei în cauză în perioada de detenție și, ulterior, în perioada de probațiune, împreună cu alte dovezi de reintegrare în societate atenuează amenințarea actuală la adresa siguranței publice. Familia și copiii persoanei, inclusiv copiii vitregi, reprezintă un aspect important în evaluarea necesității unei măsuri restrictive în temeiul capitolului VI din Directiva 2004/38/CE, având în vedere principiul proporționalității, interesul superior al copilului și drepturile fundamentale. La aprecierea necesității expulzării, luarea în considerare a eventualelor alternative la expulzare trebuie să facă parte din evaluarea globală.

3. O schimbare efectivă în sensul articolului 32 din Directiva 2004/38/CE este o schimbare care înlătură justificarea deciziei inițiale în temeiul capitolului VI din directivă de a restricționa libertatea de circulație pe baza comportamentului persoanei. Nu se poate presupune că nu va avea loc o schimbare efectivă a comportamentului persoanei și fiecare cerere trebuie evaluată de la caz la caz. Trebuie să se țină seama de toți factorii care ar putea dovedi o schimbare efectivă a comportamentului persoanei. Acest lucru va depinde de natura comportamentului persoanei și de amenințarea pe care aceasta o reprezintă pentru societate. Trebuie luate în considerare toate dovezile care arată că persoana în cauză a desfășurat activități pozitive și legale, astfel încât este puțin probabil ca aceasta să revină la tipul de activități care au condus la expulzare. Astfel de factori ar putea include, fără a se limita la acestea, dovada că o persoană s-a abținut de la a comite noi infracțiuni, dovada reintegrării în societatea gazdă, inițierea și menținerea unei activități economice stabile, rezultatele evaluărilor psihologice, exprimarea credibilă a unor remușcări, dovada implicării pozitive și constructive în societate și, în special, reabilitarea socială a resortisantului SEE în statul în care acesta s-a integrat în mod real.
-